

Búcsú Kovács Gézától

Hatvanadik születésnapodra írtam kis késéssel üdvözlő sort a világhálón, és jött a hír. A hír ami villámként ütve számadásra készítet minket, téged ismerőket, még a sokszor távolról is figyelőket: mit adtunk át neked, mit kaptunk tőled, mit tehattünk volna, ha..., mi az ami lendületbe hozott téged az önkifejezés útjait kutató, de soha nem a saját hasznára építő, létrehozni, alkotni vágyó lényedben. Én mindig rácsodálkoztam arra a rád jellemző, tenni akaró erőre, ami a művészi szakmaiság mezsgyéjén ütemet tartva az igényességgel belendített, tovább és tovább vitt előre.

A szobrászi pálya tudatos választásod volt: plasztikai nyelvezettel kifejezni azokat a nem mindennapi, de életünk feladatai közé tartozó apró gesztusértékeket, amelyek mellett minduntalan elsiklunk. Elvontabb formavilággal is az emberi élet lényegbevágó mozzanataival, emlékfoszlányaival vagy jövőbe néző reménykedésével foglalkoztál és ezt kívántad megmutatni minél több helyen kis falusi kiállítóterektől a rangos nagyvárosi galériákig. Mindezt azért, hogy láttassál az egymásra feszülő fémstruktúrák között. Az általad megálmodott és tettekkkel is megszilárdított formák – ahogy korábban egy kiállítás-megnyitódon mondtam – közkinccsé teszik az őszinteséget. A létértelmet kereső, mély szellemi erővel irányító őszinteséget. De mi volt az, ami téged az önképzés folytonosságától a fenségességig emelt? Mi volt az a valami, ami a plasztikus, technikai kötöttségek mellett, mondhatni kovácshúséggel bontakozott ki benned és művészi, elismert szintekre emelt? Nekünk ezt még nehéz megfejteni..., de te már, hiszük hogy tudod. Nyugodj békében Géza.

Sántha Imre Géza

Kovács Géza szobrászművész 1958-ban született Marosvásárhelyen. Mérnöki diplomát szerzett Kolozsváron, de figyelmét egyre inkább a képzőművészet és ezen belül a szobrászat kötötte le. Önképző módon a technikai tudását a művészi irányultsággal és elméleti tudással kívánta társítani. Mérnökként Sepsiszentgyörgyre került az autóalkatrészeket gyártó üzembe. Itt rendezte meg első egyéni szobrászati tárlatát 1988-ban. Többnyire absztrakt, elsősorban fémelemekből hegesztett alkotásaival rövid időn belül galériák posztamensein is találkozhatott a művészetszerető közönség, tehetségére elismerően figyelt fel a helyi művészek és kritikusok társasága, műveivel előbb Háromszék, majd a távolabbi kiállítóterek csoportos tárlatain vett részt. Harminc évet felölelő pályafutása során 19 országban több mint száz egyéni és több mint négyszáz csoportos kiállításon volt jelen. Művei olyan rangos közgyűjteményekben találhatóak, mint a budapesti Magyar Nemzeti Galéria, a Fővárosi Képtár, Kiscelli Múzeum, a Pesterzsébeti Múzeum, a Csepel Galéria valamint nem utolsósorban a sepsiszentgyörgyi Székely Nemzeti Múzeumban is. Képzőművészeti tevékenységét 2014-ben a Magyar Érdemrend Lovagkeresztje kitiüntetésével ismerték el, 2007-ben a Magyar Oktatási és Kulturális Minisztériumtól – Pro Cultura Hungarica Emlékplakettet – vehetett át. 2009-ben a Román Kulturális Érdemrend lovagi fokozatát kapta „K – képzőművészet” kategóriában. Több művészeti szervezet tagja volt.

